

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci stěžovatele **M. D.**, zastoupeného JUDr. Alenou Ježkovou, advokátkou se sídlem v Hradci Králové, Karla IV. 502, za účasti **Finančního ředitelství v Hradci Králové**, se sídlem v Hradci Králové, Horova 17, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 12. 2005, č. j. 31 Ca 1/2005 - 29,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Hradci Králové (dále jen „správní orgán“) ze dne 3. 11. 2004, č. j. 7273/130/2003-Bk, jímž bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí, dodatečnému platebnímu výměru, Finančního úřadu v Hradci Králové (dále též „správce daně“) ze dne 16. 6. 2003, č. j. 143714/03/228911/8180, jímž byla dodatečně stanovena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období druhého čtvrtletí roku 1999.

Jako právní důvod své kasační stížnosti stěžovatel (dále též „daňový subjekt“) uvedl důvod obsažený v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel zdůraznil, že v průběhu daňového řízení prokázal, že nikdy nebyl vlastníkem blíže v rozhodnutí správního orgánu specifikovaných vozidel, ale že jejich prodej pouze zprostředkoval, a to v rámci občanské výpomoci bez nároku na odměnu. Cenu za prodej si nenechával

pro sebe, ale vždy ji řádně předal, za účasti P. P., což jmenovaný ve svědecké výpovědi potvrdil. Protože cenu za prodej pouze převzal za prodávající a nikdy si ji neponechal, nevzniklo mu žádné zdanitelné plnění ve smyslu zákona o dani z přidané hodnoty (dále jen „DPH“). Protože stěžovatel byl pouze zmocněncem vlastníků předmětných vozidel, nebyl osobou povinnou platit daň dle ust. § 3 odst. 1 zákona o DPH. Tyto skutečnosti byly prokázány v daňovém řízení, proto tvrzení správního orgánu nemá oporu ve spise. I v případě, že by stěžovatel uskutečnil zdanitelné plnění, absentuje jakýkoliv důkaz o tom, že by předmětná vozidla nabyt, a tedy i za jakou cenu. Správce daně měl při výpočtu ceny vycházet nikoliv z údajů uvedených v celní deklaraci, nýbrž z ceny zjištěné dle zákona o oceňování majetku. Stěžovatel navrhl zrušení věci a její vrácení krajskému soudu zpět k dalšímu řízení. Současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Správní orgán ve svém vyjádření uvedl, že kasační stížnost neobsahuje žádné nové skutečnosti, proto navrhl, aby byla zamítnuta.

Ze správního spisu, který soudu předložil správní orgán, vyplynuly následující podstatné skutečnosti:

Protokolem o ústním jednání ze dne 27. 3. 2001, č. j. 53137/01/248933/2272,5171, byla s daňovým subjektem zahájena daňová kontrola mimo jiné i na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období druhého čtvrtletí roku 1999. Z této daňové kontroly byla vyhotovena Zpráva o daňové kontrole u fyzické osoby, č. j. 170642/02/248931/5520, která byla s daňovým subjektem projednána dne 12. 2. 2003, ve které správce daně podrobně rozebral a objasnil, jakým způsobem hodnotil jednotlivé důkazní prostředky (tj. zejména listinné důkazy, výpovědi svědků R. M., K. K. a rovněž i tvrzení daňového subjektu), proč na základě jejich posouzení dospěl k závěru, že daňový subjekt prodal dva osobní automobily a z tohoto důvodu mu vyměřil daň dle pomůcek uvedených ve zprávě.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené rozhodnutí krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Dle ust. § 31 odst. 5 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), nesplní-li daňový subjekt při dokazování jím uváděných skutečností některou ze svých zákonných povinností, takže zde není možno daňovou povinnost stanovit dokazováním podle odstavců 1 až 4, je správce daně oprávněn stanovit daňovou povinnost za použití pomůcek, které má k dispozici nebo které si obstará bez součinnosti s daňovým subjektem.

Dle ust. § 50 odst. 5 cit. zákona směřuje-li odvolání proti rozhodnutí o dani stanovené podle pomůcek nebo o dani sjednané za řízení, zkoumá odvolací orgán pouze dodržení zákonných podmínek pro použití tohoto způsobu stanovení daně. Shledá-li odvolací orgán, že tyto zákonné podmínky byly dodrženy, odvolání pro jeho neodůvodněnost zamítne. V opačném případě rozhodnutí změní nebo zruší. Zjistí-li, že jsou u správce daně prvního stupně podmínky pro rozhodnutí podle § 49 odst. 1, vrátí věc k rozhodnutí s odůvodněním a pokyny pro další řízení správci daně prvního stupně.

Podle ust. § 3 odst. 1 zákona č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „daňový zákon“), osobami, které jsou povinny platit daň, jsou v tuzemsku osoby, v jejichž prospěch je zdanitelné plnění uskutečňováno, a při dovozu zboží osoby, jimž má být propuštěno zboží, pokud zákon nestanoví jinak.

Dle ust. § 7 odst. 1 cit. zákona předmětem daně jsou veškerá zdanitelná plnění za úplatu i bez úplaty včetně nepeněžitého plnění v tuzemsku, pokud tento zákon nestanoví jinak.

Jestliže stěžovatel ve své kasační stížnosti uvedl, že nikdy nebyl vlastníkem předmětných vozidel, Nejvyšší správní soud tuto jeho námitku dle úpravy procesních postupů stanovených zákonem o správě daní a poplatků vyhodnotil jako jeho nesouhlas se stanovením daně z přidané hodnoty dle pomůcek. Stěžovatel poukazuje na skutečnost, že předmětné osobní automobily nikdy nevlastnil a jejich prodej pouze zprostředkoval, proto mu nemohlo nikdy vzniknout žádné zdanitelné plnění ve smyslu daňového zákona. Nejvyšší správní soud však ve shodě s krajským soudem a se správním orgánem uvádí, že v průběhu správního řízení byl jednoznačně prokázán opak. Součástí správního spisu je mimo jiné i protokol o výpovědi svědka R. M. ze dne 3. 6. 2002, č. j. 45445/02/223930/8643, který uvedl, že „auto (O. O. C., SPZ X, pozn. soudu) jsem nekoupil a v životě jsem ho neviděl ... asi před třemi lety mě oslovil p. P. P., kamarád z dětství, jestli si chci vydělat 1000 Kč. Když jsem se ptal za co, řekl mi, abych mu podepsal plnou moc pro p. D., aby za mě jednal, domnívám se, že to bylo jednání při dovozu vozidla ze zahraničí. ... Jednal jsem pouze s p. P., p. D. neznám, nikdy jsem se s ním nesetkal, ... a ani on nekontaktoval mě.“ Spis obsahuje i protokol o výpovědi svědkyně K. K. ze dne 3. 6. 2002, č. j. 45444/02/223930/8643, z něhož vyplynulo, že svědkyně nikdy nezakoupila osobní automobil O. O., SPZ X, tento automobil nikdy neviděla. Svědkyně uvedla, že „v roce 1999 jsem měla přítele, P. R., který mě požádal, jestli na mě může napsat jedno auto. Já jsem mu věřila ... víc jsem se o celou záležitost nestarala, žádný finanční obnos na nákup vozu jsem jemu, ani nikomu jinému nepředala. ... P. D. vůbec neznám.“ Svědkyně dále nikdy neviděla kupní smlouvu na předmětný automobil, nikdy nedávala nikomu plnou moc, aby na základě ní v dané věci jednal. Daňový subjekt však v průběhu daňové kontroly tvrdil, že ho R. M. požádal o prodej osobního automobilu, že tento prodej zprostředkoval ryze soukromě a bez nároku na finanční odměnu. Shodně vypověděl i o prodeji automobilu náležejícímu K. K. (viz Protokol o ústním jednání ze dne 24. 4. 2002, č. j. 51586/02/248931/5520). Součástí spisu je i kupní smlouva ze dne 11. 6. 1999 na prodej shora uvedeného automobilu O. O. uzavřená mezi K. K. a Ing. S. K., když místo podpisu prodávající K. K. je uveden podpis daňového subjektu včetně otisku razítka daňového subjektu s dodatkem „A.“, dále kupní smlouva ze dne 7. 6. 1999 na prodej druhého z automobilů uzavřená mezi R. M. a společností S., s.r.o., se sídlem v H. K., když místo podpisu prodávajícího R. M. je uveden podpis daňového subjektu včetně otisku razítka daňového subjektu rovněž s dodatkem „A.“. Ze spisu rovněž vyplynulo, že současní majitelé vozidel znali předchozí vlastníky jen dle údajů v technickém průkazu, nikdy se s nimi nesetkali. Nejvyšší správní soud považuje výše uvedené skutečnosti za jednoznačně prokazující úmysl daňového subjektu zastřít „rozepisováním vlastnictví“ dovážených automobilů na různé osoby tu skutečnost, že skutečným vlastníkem těchto automobilů byl daňový subjekt, který také uskutečnil jejich prodej. Správce daně byl oprávněn si učinit takovýto úsudek s ohledem na skutková zjištění a na možnost danou mu ust. § 2 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků. Proto postupoval zcela v souladu se zákonem, když následně vyzval daňový subjekt Výzvou k předložení důkazních prostředků ze dne 26. 9. 2002, č. j. 138204/02/248931/5520, mj. k doložení dokladů prokazujících jeho tvrzení a dále i k doložení výdajů spojených s prodejem vozidel. Daňový subjekt však tyto skutečnosti žádným způsobem neprokázal a tudíž neunesl důkazní břemeno. Správce daně byl proto oprávněn stanovit mu daň za použití postupu dle ust. § 31 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků, tedy za použití pomůcek, když způsob stanovení daně je přehledně popsán ve zprávě o daňové

kontrole. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že s ohledem na výše uvedené není stížní námitka stěžovatele důvodná.

Nejvyšší správní soud s ohledem na ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlédl k námitce stěžovatele týkající se stanovení základu daně, resp. z jaké ceny měl správce daně při jejím stanovení vycházet, a to pro její novost.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel ve své kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Stěžovatel podal návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o tomto návrhu rozhodl usnesením ze dne 1. 3. 2007, č. j. 7 Afs 71/2006 – 56, tak, že odkladný účinek kasační stížnosti nepřiznal.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správnímu orgánu dle obsahu spisu žádné náklady řízení nevznikly, proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. dubna 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu